

Murathan Mungan Yaz Gecer

Murathan Mungan Yaz Gecer

METİS YAYINLARI
ISBN 975-342-003-X

قریز روئند " رضا گلزار " جن بلائین
سایق لاریلا. ہزار

Murathan Mungan'ın şiir kitapları:

OSMANLIYA DAİR HİKÂİYAT

Ödül Alan Kitaplar Yayınevi, Aralık 1981
Beşinci Basım: Metis Yayınları, Haziran 1998

KUM SAATİ

Yeni İnsan Şiirleri, Mayıs 1984
Yedinci Basım: Metis Yayınları, Mayıs 1998

SAHTİYAN

Yeni İnsan Şiirleri, Ekim 1985
Yedinci Basım: Metis Yayınları, Mayıs 1998

YAZ SİNEMALARI

Remzi Kitabevi, Şubat 1989
Altıncı Basım: Metis Yayınları, Eylül 1997

ESKİ 45'LİKLER

Remzi Kitabevi, Şubat 1989
Beşinci Basım: Metis Yayınları, Aralık 1994

MIRILDANDIKLARIM

Remzi Kitabevi, Mart 1990
Sekizinci Basım: Metis Yayınları, Eylül 1997

YAZ GEÇER

Metis Yayınları, Eylül 1992
Dokuzuncu Basım: Eylül 1998

ODA, POSTER ve ŞEYLERİN KEDERİ

Metis Yayınları, Mayıs 1993
Üçüncü Basım: Temmuz 1995

OMAYRA

Metis Yayınları, Ekim 1993
Üçüncü Basım: Ekim 1997

METAL

Metis Yayınları, Aralık 1994
İkinci Basım: Aralık 1995

OYUNLAR İNTİHARLAR ŞARKILAR

Metis Yayınları, Ekim 1997

MÜREKKEP BALIĞI

Metis Yayınları, Kasım 1997

BAŞKALARININ GECESİ

Metis Yayınları, Aralık 1997

Murathan Mungan

YAZ GEÇER

METİS YAYINLARI

Metis Yayınları
İpek Sokak No.9, 80060 Beyoğlu, İstanbul

Metis Edebiyat
Yaz Geçer, Murathan Mungan
© Murathan Mungan
© Metis Yayınları, Temmuz 1992

Kitaptaki şiirlerin herhangi bir derleme ya da antolojide yer alması,
kasete okunması, yabancı dile çevirisi ve her tür benzeri kullanımı
yazarın iznine bağlıdır.

İlk Basım: Eylül 1992
Dokuzuncu Basım: Eylül 1998
Baskı Adedi: 5000

Yayın Yönetmeni: Müge Gürsoy Sökmen
Kapak Tasarımı: Sadık Karamustafa

ISBN 975-342-003-X

Dizgi: Metis Yayıncılık Ltd.
Kapak ve İç Baskı: Yayıncılık Matbaası
Cilt: Sistem Mücellithanesi

yaz geçer yine gelir

yaz gelir iyi gelir

yaz geçer iyi gelir sözcükler

İçindekiler

I

Yalnız Bir Opera, 13

Bilardo Topları, 29

Terastaki Havlu, 30

II

Alabalık ile Siyambalığı, 35

Kadırga, 51

Yedi Dalga, 70

Kalyon ve Köpükler, 71

Kamçılar, 72

III

Yaz Sonu Şiirleri, 75

Yaz Bitti, 87

YALNIZ BİR OPERA

ölü bir yılan gibi yatıyordu aramızda
yorgun, kirli ve umutsuz geçmişim
oysa bilmediğin bir şey vardı sevgilim
Ben sende bütün aşklarımı temize çektim

imrendiğin, öfkелendiğin
kızdığın, ya da kıskandığın diyelim
yani yaşamışlık sandığın
Geçmişim

dile dökülmeyenin tenhaliğında
kaçırılan bakışlarda
gündeliğin başıboş ayrıntılarında
zaman zaman geri tepip duruyordu. Ve elbet üzerinde durulmuyordu.
Sense kendini hâlâ hayatımdaki herhangi biri sanıyordun, biraz daha
fazla sevdiğim, biraz daha önem verdiğim.

Başlangıçta doğruydı belki. Sıradan bir serüven, rastgele bir ilişki
gibi başlayıp, gün günden hayatıma yayılan, büyüüp kök salan,
benliğimi kavrayıp, varlığımı ele geçiren bir aşka bedellendin.

Ve hâlâ bilmiyordun sevgilim
Ben sende bütün aşklarımı temize çektim
Anladığındaysa yapacak tek şey kalmıştı sana
Bütün kazananlar gibi
Terk ettin

Yaz başıydı gittiğinde. Ardından, senin için üç lirik parça yazmaya karar vermiştim. Kimsesiz bir yazdı. Yoktun. Kimsesizdim. Çıkılmış bir yolun ilk durağında bir mevsim bekledim durdum.

Çünkü ben aşkın bütün çağlarından geliyordum.

Sanırım lirik sözcüğü en çok yüzüne yakışıyordu yüzündeki küskün kedere, gür kirpiklerinin altından kısık lambalar gibi ışıyan gözlerine çerçevesine sığmayan munis, sokulgan, hüznünlü resimlerine lirik sözcüğü en çok yüzüne yakışıyordu

Yaz başıydı gittiğinde. Sersemletici bir rüzgâr gibi geçmişti Mayıs. Seni bir şiire düşündükçe kanat gibi, tüy gibi, dokunmak gibi uçucu ve yumuşak şeyler geliyordu aklıma. Önceki şiirlerimde hiç kullanmadığım bu sözcük usulca düşüyordu bir kâğıt aklığına, belki de ilk kez giriyordu yazdıklarımın, hayatıma.

Yaz başıydı gittiğinde. Bir aşkın ilk günleriydi daha. Aşk mıydı, değil miydi? Bunu o günler kim bilebilirdi? "Eylül'de aynı yerde ve aynı insan olmamı isteyen" notunu buldum karpıda. Altına saat: 16.00 diye yazmıştın, ve 16.04'tü onu bulduğumda.

Daha o gün anlamalıydım bu ilişkinin yazgısını

Takvim tutmazlığını

Aramızda bir düşman gibi duran

Zaman'ı

Daha o gün anlamalıydım

Benim sana erken

Senin bana geç kaldığını

Gittin. Koca bir yaz girdi aramıza. Yaz ve getirdikleri. Döndüğünde eksik, noksan bir şeyler başlamıştı. Sanki yaz, birbirimizi görmediğimiz o üç ay, alıp götürmüştü bir şeyleri hayatımızdan, olmamıştı, eksik kalmıştı.

Kırılmış bir şeyi onarır gibi başladık yarım kalmış arkadaşlığımıza. Adımlarımız tutuk, yüreğimiz çekingen, körler gibi tutunuyor, dilsizler gibi bakıyorduk.

Sanki ufacık bir şey olsa birbirimizden kaçacaktık.

Fotoromansız, trüksüz, hilesiz, klişesiz bir beraberlikti bizimki. Zamanla gözlerimiz açıldı, dilimiz çözüldü güvenle ilerledik birbirimize.

Gittin. Şimdi bir mevsim değil, koca bir hayat girdi aramıza. Biliyorum ne sen dönebilirsin artık, ne de ben kapıyı açabilirim sana.

Şimdi biz neyiz biliyor musun?

Akıp giden zamana göz kırpan yorgun yıldızlar gibiyiz.

Birbirine uzanamayan

Boşlukta iki yalnız yıldız gibi

Acı çekiyor ve kendimize gömülüyoruz

Bir zaman sonra batık bir aşktan geriye kalan iki enkaz

olacağız yalnızca

Kendi denizlerimizde sessiz sedasız boğulacağız

Ne kalacak bizden?

bir mektup, bir kart, birkaç satır ve benim şu kırık dökük

şiiirim

Sessizce alacak yerini nesnelerin dünyasında

Ne kalacak geriye savrulmuş günlerimizden

Bizden diyorum, ikimizden

Ne kalacak?

Şimdi biz neyiz biliyor musun?

Yıkıntılar arasında yakınlarını arayan öksüz savaş çocukları gibiyiz. Umut ve korkunun hiçbir anlam taşımadığı bir dünyada bir şey bulduğunda neyi, ne yapacağını bilemeyen çocuklar gibi.

Artık hiçbir duygusunu anlayamayan çocuklar gibi

Ve elbet biz de bu aşta büyüyecek

Her şeyi bir başka aşka erteleyeceğiz

kış başlıyor sevgilim
hoşnutsuzluğumun kışı başlıyor
bir yaz daha geçti hiçbir şey anlamadan
oysa yapacak ne çok şey vardı
ve ne kadar az zaman
kış başlıyor sevgilim
iyi bak kendine
gözlerindeki usul şefkati
teslin etme kimseye, hiçbir şeye
upuzun bir kış başlıyor sevgilim
ayrılığımızın kışı başlıyor
Giriyoruz kara ve soğuk bir mevsime.

Kıtaplara sarılmak, dostlarla konuşmak, yazıya oturup sonu gel-
meyen cümleler kurmak, camdan dışarı bakıp puslu şarkılar mırıldan-
mak...

Böyle zamanlarda her şey birbirinin yerini alır
çünkü her şey bir o kadar anlamsızdır
içinizdeki ıssızlığı doldurmaz hiçbir oyun
para etmez kendinizi avutmak için bulduğunuz numaralar
Bir aşkı yaşatan ayrıntıları nereye saklayacağınızı bilemezsiniz
çıplak bir yara gibi sizler paylaştığımız anlar, eşyalar
gözünüzün önünde durur birlikte yarattığınız alışkanlıklar
korkarsınız sözcüklerden, sessizlikten de: bakamazsınız aynalara.
çağrışımlarla ödeşemezsiniz

dışarıda hayat düşmandır size
içeride odalara sığamazken siz, kendiniz
Bir ayrılığın ilk günleridir daha
Her şey asılı kalmıştır bitkisel bir yalnızlıkta

Gün boyu hiçbir şey yapmadan oturup
kulak verdiğiniz saat tiktakları
kaplar tekin olmayan göğünüzü
geçici bir dinginlik, düzmece bir erinç
suyu boşalmış bir havuz, fişten çekilmiş bir alet kadar tehlikesiz
bakınıp dururken duvarlara
boş bir çuval gibi, çalmayan bir org gibi, plastik bir çiçek, unutul-
muş bir oyuncak, eski bir çerçeve gibi, hani, unutsam eşyanın gürül-
tüsünü, nesnelerin dünyasında kendime bir yer bulsam, dediğimiz za-
manlar gibi

kendimizin içinden yeni bir kendimiz çıkarmaya zorlandığımız
anlar gibi

yeni bir iklime, yeni bir kente, bir tutukluluk haline, bir trafik
kazasına, başımıza gelmiş bir felakete, işkenceye çekilmeye, ameli-
yata alınmaya

kendimizi hazırlar gibi
yani dayanmak ve katlanmak için silkelerken bütün benliğimizi
ama öyle sessiz baktığımız duvarlar gibi olmaya çalışırken,
ve kazanmış görünürken derinliğimizi
Ne zaman ki, yeniden canlanır bağışlamasız belleğimizde
bir anın, yalnızca bir anın bütün bir hayatı kapladığı anlar
o tiktaklar kadar önemsiz kalır şimdi
hayatımıza verdiğimiz bütün anlamlar

denemeseniz de, bilirsiniz
hiç yakın olmamışsınızdır intihara bu kadar

Bana Zamandan söz ediyorlar
Gelip size Zamandan söz ederler

Yaraları nasıl sardığından, ya da her şeye nasıl iyi geldiğin-
den. Zamanla ilgili bütün atasözleri gündeme gelir yeniden. Hep-
sini bilirsiniz zaten, bir işe yaramadığını bildiğiniz gibi. Dahası
onlar da bilirler. Ama yine de güç verir bazı sözler, sözcükler,
öyle düşünürler.

Bittiğine kendini inandırmak, ayrılığın gerçeğine katlanmak,
sırtınızdaki hançeri çıkartmak, yüreğinizin unuttuğunuz yerleriyle
yeniden karşılaşmak kolay değildir elbet. Kolay değildir bunlarla
baş etmek, uğruna içinizi öldürmek. Zaman alır.

Zaman

Alır sizden bunların yükünü

O boşluk dolar elbet, yaralar kabuk bağlar, sızılar diner, acı-
lar dibe çöker. Hayatta sevinilecek şeyler yeniden fark edilir. Bir
yerlerden bulunup yeni mutluluklar edinilir.

O boşluk doldu sanırsınız

Oysa o boşluğa dolduran eksilmenizdir

gün gelir bir gün
başka bir mevsim, başka bir takvim, başka bir ilişkide
o eski ağrı
ansızın geri teper.
Dilerim geri teper. Yoksa gerçekten
Bitmişsinizdir.

Zamanla yerleşir yaşadıkların, yeniden konumlanır, çoğalır anlamları, önemi kavranır. Bir zamanlar anlamadan yaşadığın şey, çok sonra değerini kazanır. Yokluğu derin ve sürekli bir sızı halini alır.

Oysa yapacak hiçbir şey kalmamıştır artık
Mutluluk geçip gitmiştir yanınızdan
Her şeye iyi gelen Zaman sizi kanatır

Ölmüş saadeti karşılaştıran yaşıyan mutsuzlukla
günlerin dökümünü yap
benim senden, senin benden habersiz alıp verdiklerini
kim bilebilir ikimizden başka?
sözcüklerin ve sessizliklerin yeni iyi ayarlanmış
bir ilişkiyi, duyguların birliğini, bir aşkı beraberlik haline getiren
kendiliğindenliği
yani günlerimiz aydınlıkken kaçırdığımız her şeyi
bir düşün
emek ve aşkla güzelleştirilmiş bir dünya
şimdi ağır ağır batıyor ve yokluğa karışıyor orada
ölmüş saadeti karşılaştıran yaşıyan mutsuzlukla
Bunlar da bir işe yaramadıysa
Demek yangında kurtarılacak hiçbir şey kalmamış aramızda

Bu şiire başladığımda nerde,
şimdi nerdeyim?
solgun yollardan geçtim. Bakışımı mevsimlerden
ikinci yağmurlarını bekleyen
yaz sonu hüznlerinden
gün günden puslu pencerelere benzeyen gözlerim
geçti her çağın bitki örtüsünden
oysa şimdi içimin yıkanmış taşlığından
bakarken dünyaya
yangınlarla bayındır kentler gibiyim:
çiçek adlarını ezberlemekten geldim
eski şarkıları, sarhoşların ve suçluların
unuttuklarını hatırlamaktan
uzun uzak yolları tarif etmekten
haydutluktan ve melankoliden
giderken ya da dönerken atlanan eşiklerden
Duyarlığın gece mekteplerinden geldim
Bütünlemeli çocuklarla geçti
gençliğimin rüzgâra verdiğim yılları
dokunmaların ve içdökmelerin vaktinden geldim.

Bu şiire başladığımda nerde,
şimdi nerdeyim?
yaram vardı. bir de sözcükler
sonra vaat edilmiş topraklar gibi
sayfalar ve günler
ışık istiyordu yalnızlığını
Kötülükler imparatorluğunda bir tek şiir yazmayı biliyordum
İlerledikçe...Kaybolup gittin bu şiirin derinliklerinde
Aşk ve Acı usul usul eriyen bir kandil gibi söndü
daha şiir bitmeden. Karardı dizeler.
Aşk...Bitti. Soldu şiir.
Büyük bir şaşkınlık kaldı o fırtınalı günlerden

Daha önce de başka şiirlerde konakladım
Ağır sınavlar vermiştim değişen ruh iklimlerinde
Aşk yalnız bir operadır, biliyordum: Operada bir gece
uyudum, hiç uyanmadım.
barbarların seyrettiği trapezlerden geçtim
her adımda boynumdan bir fular düşüyordu
el kadar gökyüzü mendil kadar ufuk
birlikte çıkılan yolların yazgısıdır:
eksiliyorduk
mataramda tuzlu suyla, oteller kentinden geldim
her otelde biraz eksilip, biraz artarak
yani çoğalarak
tahvil ve senetlerini intiharlarla değiştirenlerin
birahaneler ve bankalar üzerine kurulu hayatlarında
ağır ve acı tanıklıklardan
geçerek geldim. Terli ve kirliydim.
Sonra tımarhanelerde tımar edilen ruhum
maskeler ve çiçekler biriktiriyordu
linç edilerek öldürülenlerin hayat hikâyelerini de...
korsan yazıları, kara şiirleri, gizli kitapları
ve açık hayatları seviyordu.
Buraya gelirken
uzun uzak yollar için her menzilde at değiştirdim
atlarla birlikte terledim yolları ve geceleri
ödünç almadım hiç kimseden hiçbir şeyi
çıplak ve sahici yaşayıp çıplak ve sahici ölmek için
panayır yerleri...panayır yerleri...
ölü kelebekler...ölü kelebekler...
sonra dünyanın bütün sinemalarında bütün filmleri seyrettim.
Adım onların adının yanına yazılmasın diye
acı çekecek yerlerimi yok etmeden
acıyla baş etmeyi öğrendim.
Yoksa bu kadar konuşabilir miydim?

ipek yollarında kuzey yıldızı
aşkın kuzey yıldızı
sanırsın durduğun yerde
ya da yol üstündedir
oysa çocukluktan kalma gökyüzünde hileli zar
ölü yanardağlar, ölü yıldızlar
ve toy yaştın bilmediği hesap: ışık hızı

aşkın bir yolu vardır
her yaşta başka türlü geçilen
aşkın bir yolu vardır
her yaşta biraz gecikilen
gökyüzünde yalnız bir yıldız arar gözler
gözlerim
aşkın kuzey yıldızıdır bu
yazları daha iyi görülen
Ben, öteki, bir diğeri ona doğru ilerler
ilerlerim
zamanla anlarsın bu bir yanılsama
ölü şairlerin imgelerinden kalma
Sen de değilsin. O da değil
Kuzey yıldızı daha uzakta
yeniden yollara düşerler
düşerim
bir şiir yaşatır her şeyi yaşamın anlamı solduğunda
ben yoluma devam ederim. Bitmemiş bir şiirin ortasında
Darmadağınık imgeler, sözcükler ve kafiyeler
yaşamsa yerli yerinde
yerli yerinde her şey

şimdi her şey doludizgin ve çoğul
şimdi her şey kesintisiz ve sürekli bir devrim gibi
şimdi her şey yeniden
yüreğim, o eski aşk kalesi
yepyeni bir mazi yarattı sözcüklerin gücünden

Dönüp ardıma bakıyorum
Yoksun sen
Ey Sanat! Her şeyi hayata dönüştüren

1986-87, İstanbul

BİLARDO TOPLARI

Ayrıldığımız gündü.

Mutfaktaydık, buzdolabının yanında, kapısı açıktı, her şey bambaşka görünüyordu yüzüne vuran o soğuk ışıktı

"Biliyor musun," dedin. "Sen neye benziyorsun biliyor musun?"

Epeydir aradığın bir şeyi bulmuş olmanın hem sevinç, hem keder veren gizi bir an için bulandırmıştı yüzündeki tedirginliği, kırıklığı. Sis ışığa çıkmıştı. Sonra yavaşça çevirip başını yüzüme baktın kuyuya düşmeye benzeyen derin bir korkuyla.

"Neye?" dedim, yan yanayken yaşadığımız ayrılığın adını sorar gibi, "Neye?"

"Bilardo toplarına."

"Neden?" dedim.

"Yazgını hep başkalarının istakalarının insafına bırakıyorsun da ondan..."

Bir uçurum gibi derinleşen sessizlik o an başlamıştı bile bizi birbirimizden uzaklaştırmaya.

Beni terk etmeden önce yaptığın son konuşma oldu bu.

Sonra iki arkadaşım geldi, birinin omuzunda ağladım, hangisiydi şimdi hatırlamıyorum. Sonra birlikte başka bir kente gittik, anlarsın ayrılığın ilk günlerinde o eve katlanamazdım, sonra ben başka aşklara, sonra başka evlerin duvarlarına başka takvimler astım

Şimdi ne zaman birinden ayrılısam istakaların sesi patlıyor kulaklarımda

ardından bilardo topları

dağılıyor dört bir yana

Seni hatırlıyorum o soğuk ışıktı bir daha

bir daha

bir daha

1991, Ocak 1992

TERASTAKİ HAVLU

Aynı terasa açılıyordu yan yanaydı kapılarımız kaldığımız pansiyonda. Sabahları ya da akşamüzerleri karşılaşıyorduk, ortak duş, ortak mutfak, çekingen bir selamlaşma. Aynı terasta yanyana kuruyordu çamaşırlarımız, bu ürpertiyordu beni; acemi, tutuk birkaç sözcük eşliğinde beyaz şarap içerek aynı terasta seyrediyorduk günbatımını, bu da ürpertiyordu beni. Işığın azalan şiddetinde yan yanaydı terasa vuran gölgelerimiz ve karışıyordu birbirine.

Elimizde olmadan gülümsemiştik bakışlarımız çarpıştığında, sahildeydik ve aynı kitabı okuyorduk ilk karşılaşmamızda.

Sezon açılmamıştı, seyrekti sahiller, daha erken yaz gülümseyordu

Pansiyon önündeki sandalların kıpırtısı, çiçeklerin çekingen dirimi, günbatımıyla gölgelenmiş alanların rengi kalmış aklımda. İkimiz de yalnızdık ve birbirimize ilişmemeye çalışıyorduk adını kimselerin bilmediği o uzak sahil kasabasında

Oysa güneşin batışını izlemek gibi kendiliğinden bir birlikteliğe dönüştü paylaştığımız şeyler Birbirinden kamaşmaya başlamıştı tenlerimiz dokunmasan da yanındaki gövdeyi duymanın şiddetine dönüşmüştü aramızdaki çekim

tenin çağırısı hazırdı kendine kurulan bütün tuzaklara O akşam terastaydık gene. Gün çoktan batmıştı. Çamaşırlar asılıydı, uzaktan şarkılar geliyordu ve kekik kokuları. Nedense her zamankinden başka bakıyordun bana. Sonra usulca dedin ki: "İlk kez bir erkeğin tenine dokunma isteği duyuyorum içimde."

Benim için yaz başlamıştı.

"Dokun öyleyse," dedim.

Sustun. Uzun uzun baktık birbirimize. Kendine nasıl karşı koyduğun okunuyordu yüzünün derinliklerinde. Sonra hiçbir şey söylemeden usulca kalktın, odana gittin, yavaşça örttün kapını. Saatlerce orada, gecede ve o terasta kaldım.

Sabah uyandığımda odanın kapısı açıktı, eşyalarını toplayıp gitmiştin baktım. Yalnızca terasta unuttuğun havlu çırpınıyordu rüzgârda

Bir daha hiç rastlamadım sana, hiçbir yerde hiçbir yazda

Düşünüyorum aradan tam on üç yıl geçmiş

On üç yıl önce içinde uyanan o isteğin anısı saklı duruyor mu sende?

Birden adını hatırlamadığımı fark ettim bu şiiri yazarken, ama terasta çırpınan havlunun rengi hâlâ gözlerimin önünde

On üç yıl sonra şimdi sevgilimden ayrıldığım bu derin, bu kavurucu günlerde neden ansızın aklıma düştüğünü sordum kendime. Sonra anladım: Bir aşk birçok aşktan yapıyor ve ayrılınmıyor hiçbir seferinde

8 Mayıs 1992

ALABALIK ile SIYAMBALIĞI

alabalık, bir metafor
denizler ve balıklar içinde
Kutsal Kitaplara göre ilk yaratılanlar içinde
akıntıya karşı yüzen tek balık
tekini koruyan tekinsiz
ölüme doğru ve ölüme karşı
çağlayan çıkan, dikine yüzen bir balıkmuş yalnızlık

pullarında ısıyan fahi
alabalığın
denize eklenemeyen yabancılığı
tonlarca su altındaki derin sükûnet ve şiddeti
zamana sadık akıntıların
unutulmuş derin korkuları
masalaltı yaratıkların, fırtına perilerinin
söylencelerin batığından
yepyeni yolculuk yolları
ağ av ölüm
başka kip başka zaman
belki akıntıya karşı yüzenin kaderi
denize inen pası
kirli günbatımlarının

Bilinmez balıkların kardeşliği
küçük/büyük/açlık/akrabalık/yumurta ve ölüm ilişkisi
siyambalığı derin krallığı umutsuzluğun
dipteki siyah kare
alışkanlıkların tek rengi
kendine benzeyen avı
kendinden olanın karanlığıyla beslenen
derin krallığı umutsuzluğun
bilgelige ermiş katillik
okyanus kadar derin ruhlarda kendiliğinden
her şeyin olabilirliğine kadar inen
yolculuğu
siyambalığı derin krallığı umutsuzluğun

kar ne kadar yağabilir bir denizin derinliklerine
o kadar üşür deniz gibi ölüm bile

gövdten şiddetin amansız nesnesi
başkasını öldürürken duyduğun
kendinle sevişmenin şiiri

cinayetin mabedinde
yan yana uyur ölüm ve aşk
karanlıktan ve yıkımdan
beslenen
gölge gövdeleir
öldürürken

cinayet de aşk gibi yaşanır
sen ve başkası olarak
avından dönen
siyambalığı
kendiyile ödeşirken

insanı düşmanını kendinden seçer
denizin dibindeki para ve tarih
rıhtımlarda bekleyen pusu: dövme ve hançer
hangi denize gitse
başka denizler aklında
bir eldiveni uçurum
bir eldiveni yanardağ
söndürmez en uzun ay

en uzun deniz
en uzun seferler

bilir iki eski kardeş
Deniz ile Atlantis
bir açık sayfa gibi
herkesin düşlerini yazdığı
yüzyıllardır bulunmamış yitik ülkeler
aşk da ölüm de aynı ağlarına takılır
ay ışığının

denize dağılmış saçlarının arasından
aldırmaz geçer siyambalığı
inanır aşkın da ölümün de
aynı bedendeki kesinliğine

denizin karaya çıkmış efsanelerinde
anlatılır
ikiz öyküsü
kendi derinliğinde vuruşarak
ölen kardeşlerin
baba ile oğulun
ağabey ile kardeşin
iki sevgilinin
yani kendi derinliğinde vuruşarak
ölen kardeşlerin
bir denizde bir öykünün sayısızdır yolları
kimi vurgun yemiş gizilgüç
kimi ahtapotun kolları

su yürümüş zıpkın sürüyor kendi izini
okunmuyor yazısı başkalarının
su yürümüş zıpkın öyküden yana
su yürümüş zıpkın
bir yüzü silinmiş para
denizin dibine varana kadar
tura

herkesin gizi bir başka seferde
her seyir kendi defterini seçer
tuzlaşmış kentlerin anısı vurur suyüzüne
üzerinden sessizce geçerken
uzağa dağılıyor yüzler
kimse bakmıyor birbirine
biliniyor tuz beyazı gerçek
her birimizin bir şeyi var denizin dibinde

Bir tek balık alınmadı
Nuh'un Gemisine
Sudaydı o
İçindeki suda
Tehlikenin içindeki suda

Kimi zaman bir tek balık yaratır
çırpıntısını bir okyanusun
batıklarla anlamlanır
geçmiş denizler
bir denizin içyüzü
başka denizlerdir
birbirlerini çoğaltırlar durmadan
yeryüzünde en eski şey su
tufandan önceki suyla
tufandan sonraki bile aynı değildir

balığın karnındaki inci
likit zaman

ikizi ikiz
şairi şair
peygamberi peygamber yapan
yazla dirilen parçalanma
tekinsiz serüvenlerde bulunmuş Zaman

balığın karnındaki okyanus
hikâyedeki tılsım
tekrardaki şiddet
gelecek

gelecek
gelecek

yanılmaz deniz
durulma zamanları yükselir
denizin gizli surları
saklı haritalardaki su terazisi
dumanı tüten batığın dinlendiği derinler
ufkunu okyanusa ayarlamış gözlerin
uzakta ve diptedir göreceği
denizin gizindeki uçurum
ağır kanatlı dip balıkları
akıntıların yıkadığı para, kara sünger

derinleşmenin eşik taşları
pullarına gömülü gizli balıkların
kalın uykusuna ayarlı saat
ey kendini yenildim sananlar
ışıkla kırılır
denizin dibindeki
yıldız falı

Uzundur denizin gecesi
uzundur karası denizin
yalnızca bir kez Musa için
kızıl saçlarını ikiye ayıran dalgalar
en uzun hatırası
bir daha avunmaz suyun
bir daha geçilmez denizin

kaybolmuş kendi adı
sürüler içinde
öylesine geçer bir denizin derinliklerinden
bir sayfanın derinliklerine
akıntıya kapıldığı yerde şiirin
küçük, kırık bir gülümseme olarak
küçük, kırık bir gülümseme
enginler uzak sığ yakın
kavrulmuş suları kısacık hayatının

cam kesimi elmas, akvaryumu su nerde keser
işte balıklar
işte balıklar
işte balıklar
en küçük ölçekli haritada
binlerce başkalaşım
armaların güvencesinde
başkalaşım lar
nerde hayat çizgisi, o zümrüt kesim
suyu derinleştiren gölgesidir
akıntının yönünü
ışığın kırıldığı noktalar
orada hepimiz
biraz su biraz balık
bir akvaryum iklimini
herkese suç gibi paylaştıran
o derin ortaklık
tarihi dolduran sular, harçları karan sular
başka çağların derinliklerine
kendi ışığını içinde taşıyan ayna
farklıdır su altında karanlıklar
kimsenin kendinden başkası olamadığı
o derin yalnızlık

odalara vurur gölgesi
açık denizlerde kaybolan balıkların
odalara, aşklara, sayfalara
Özet çıkarırsın en büyük denizlerden
uzaklarda ararsın
tuzunu silkeleyen yollarını rüzgârın
huy değiştirir balıklar denizine benzedikçe
hiçbir kardeşliği olmayan balıklar
denizin üst katında oturanlar
geçmiş zamanın define rengi gözleriyle
bir dip balığı
ölürken
vurur yüze
kıyı kalplerde
deniz fenerlerinde
yosun pası mezar taşı
yarım kalmış şiirler
erken kilitlenmiş bir odanın derinliklerinde
dinmiyor açık denizlere yağın yağmurların
odalara vuran gölgesi

küçük balık
küçük balık
denizin nerede?
denizim yok
denizim yok
aramım her yerde

Mayıs 1988 - Haziran 1992

KADIRGA

Senelerce, senelerce evveldi:

Bir deniz ülkesinde... ve belki de
birbirine aktardığım defterlerin hepsinde
bu şiir vardı:

Senelerce, senelerce evveldi:

Biz seninle orada, o deniz ülkesinde tanıştık

uzak denizler, uzak yakınlıklar içinde
bir Kadırgada iki korsan
tarih, yarın, ütopya dolu sandıklar arasında
birbirimizi yaralarından tanıdık
dışı korsan, içi iç denizlerde yaşayan çocuklardık
konuşamadıklarımız bir bulut kalınlığında
duruyordu aramızda
oysa konuşsak, ya da dokunsak birbirimize
çekip gidecekti içimizdeki o korkunç noksanlık
batık gemilerin deniz diplerini saran
umutsuzluğu vurmuştu yüzümüze
birbirimizden ve aşkın keşfedilmemiş gizlerinden
ürktüyorduk
bir definenin ikiye paylaştırılmış haritasında
bilmeden
birbirimize doğru ilerliyorduk

kara görünmüyordu yokluğumuzda
kara çok uzakta
sahiller millerce
uzaktaydı birbirimizin yokluğunda
neyimiz vardı öfkeli bir gençlikten
mağrur inceliklerimizden
ve geceler boyu kısık yıldızlar altında anlatılan
ihanetlerin kara bilgisinden başka
biliyorduk geldiğimiz yer Atlantis
o yitik ütopya
gittiğimiz yer de ora
Senelerce, senelerce evveldi;
sen yoktun
bu aşk başladığında
Senelerce, senelerce evveldi;
sen yoktun
ben de yoktum
bu aşk başladığında

bizi yola çıkaran ne varsa
yol üzerindedir,
öyledir sanıyorduk
geleceği seçmeye çalışıyordu kısılmış gözlerimiz
adasız denizlerin ufkunda
Bilge ve hırsız. Çocuk ve katil. Ölüm ve oğul
oluyorduk. Denizler, meydanlar, kavgalar ortasında
fırtına bilgisi yoklarken
çözülmemiş zamanların altın bilmecelerini
bir daha hiç çıkamadık daldığımız karanlıktan
kara ruhların büyük bayramlarından sonra

Aşk giz tutmuş tuğra
Aşk 1988
Bir yıldır yoldayız
Aşkımız sağlam sularda
Aşk 1988
gideceğimiz yer Atlantis
o ütopya sıra
ayrılacak bile biliyoruz
başka bir anlamda
senelerce, senelerce sonra
sağlam, ödeşmiş, mutlu âşıklar için
bir randevudur
aynı yolculukta Kadırga

Aşk 1992
Ayrılık 1992
şimdi biliyor muyuz
gömülüp gideni batıklarda

kaç kıyıdan toplanmış taşlarla
batıyordu dibe
şarap fiçileriyle, zeytin dallarıyla
yarım kalmış bir gravürde
yelkenleri sönen kadırga
batıyordu
sarışın hurmalar, gümüş paralar
uzak otlar, ipek toprakları, amber kokularıyla
çıkamamak üzere bir daha
bir başka mürekkebin kıyılarına

daldığımız solgun gravürden
birbirimize baktığımızda
diriliyordu deniz diplerinde
boğulmuş beyaz kentlerden
geçilen yolculuk
aynı takımı yıldızların altında
dünyaya gelen aşkların benzerliği gibi
başka çağları haber verir kimi denizler
yoksa nereden çıkardı bu rüzgâr
bu zeytin dalları, baş döndüren şarabın kokusu
ağzımızdaki bu hurma tadı
ipeğine uzandığım bu amber nereden

yüreğimdeki dövme çok eski bir gravürden

buluşurdu sessizliğimiz
okuduğumuz sayfaların derinliğinde
ne zaman sussak
aramızdan geçerci hayalet gemileri
karşılıklı kıyılarda
aynı denize bakan
iki koltuk, iki lamba, iki ay
aynı pencerenin derinleştirdiği gecede
gemilerin ışığını dinlerdik
tek bir söz bile etmeden konuşurduk saatlerce

kapkara hayalet gemileri geçerci
geçmişten gelen
sessizliğin yarattığı sis içinde
kapkara hayalet gemileri
geçerci gözlerimizin önünde
gecenin içinden
yeniden döndüğümüz sayfaların derinliklerinde
dilsiz kırılganlığıyla dip iklimi
yüzeydeki çalkantılarını unuttururdu
gömlüdüğümüz denizin
som bir bütünlük içindeydik
koltuk, lamba, kitap
sayfasını kapatırken
kahramanı olduğumuz şiirin
ay sönerdi penceremizde

hayalet gemileri geçerci
uykularımızın içinden

uzun denizlerde yorulmazdı gözlerimiz
birbirimizin güneşine baktıkça
en yeni yerlerimizi birbirimize borçlandık
çünkü âşıktık, kararlıydık, haklıydık
bir denize kaç dalga sığarsa

güz denizini ayıran halatlar
yaz denizinden geniş melankolisi
ıssız bir adaya düşecek olsan
hangi şiirleri alırdın yanına
hangi mevsimleri, ikindileri
çarşafını değiştir denizin sevgilim
tropikal yaprakların, ayın
yüzüne düşen perçemlerini kaldır
hafızandan bütün lekeleri sil
alışmak çürütür gövdenin derinliğini

hangi denizi seçtiysen o türlü
varlığın kısıtıldığı seyir defteri
yaz denizini güz denizinden
ayıran halatlar gibi
çözülür adaların dağınık belleğinden

savat gece
çakıllarda şarkısı
ay ışığıyla ayrılır denizin ipeği ikiye
yalınlığın vurgununda çözülen derinlik
gövdenin uykulu tarihi
aydınlanır karasına vurduğu sahilde
avucunda tenimin taçyaprakları
kalbimde kalabalık yeminler
vahşiyim, vahşiyiz
bu defne günlerinde

çıplaklığımızla
dağlıyoruz
birbirimizi
gökle karışıyor tenimiz
kumun zamanlarıyla
suyun yeniden elde edilmesi
bulutun dumanı
yağmurun kırbaç
yaprağın buharıyla
sevişmek için değil
yaşamak içindir çıplaklığın önemi
tanımlara zorlanmış itiraflardan
fırar ediyor
gövdelerimiz

bir ejderha uyuyor ay ışığında
ay ışığında uyuyoruz ilk defa
kendiliğinden yolunu bulan
hayvanlar gibi
ateş, hava, su, toprak ve aşk
birbirimize çıkıyor her defasında
kendiliğinden yolunu bulan
birbirimizin kollarındaki
ejderha

gecenin bütün burçları
inmişti sahile
ürperen kumların üzerinde
hiç görmedikleri bir sabah gibi
bakıyorlardı yüzümüze

gecenin göğsümüzde unuttuğu
bir avuç ay ışığı
senin göğsünde bıraktığım
en derin uykumdu
orada kaldım
orada kaldı

ne kadar tutkunduk birbirimize
ufuk daralırdı tenimizin yankısından
o kaçak sahil köyü, Kadırğa
şimdi iki ayrı yaz kaldı bize
birlikte geçirdiğimiz o büyük yazdan

solak defterlerde uğru
erkek denizlerde mitoloji
korsan haritalarında define kalbim
bir senden birçok âşık edindi
Zamanı bizden ayrı parlayan bir şeydi
kanımda kımıldayan tutku
gecenin sözleşmesindeki mürekkep
her şeyi aşka ve ateşe dönüştüren
derin bir ayindi
sen gittin
buluştuğumuz körfezler şimdi başka denizlerin çekiminde
sen gittin
ama doksan dokuz adın kaldı kalbimde

ne kadar gitsen de uzağa
vücudumda dolaşiyor zincirin
kurduğun bütün tuzakları
tapınak bildim

tenim çöl benim çöl benim çöl

bedenimi lincine bırakıp
çekip giderim
çekip giderim
giderim
tenim çöl

aysberg tül
ne zaman dondu pusula
ne zaman geldik bu iklime
aramızdaki siste kaybolmuş
buzkıran gemiler
kaybolmuş kelimeler
sen yoksun
ben de yokum
kutuplar kadar yalnızız ikimiz de

rüyamızı emanet etmedik
hiç uyumadık sığda
ölümün uykusuna güvenir gibi
bırakırdık kendimizi
birbirimizin düşlerinin yastığına
aşktı bu, beraberlikti
yol arkadaşlığıydı
ve daha binlerce kelime

aşk bitmiyor bitmeder
denizi tükenmemiş Kadirga
bir çifte vav yokuşundan aşağı
doksan dokuz adımın
en güzeli sevgilim
yeniden bulmanın suları
denizi geçenlerin adımlarından sonra

taş kadar kör
taşbaskısı gravür
diri mürekkep
kör aşk, kör levha
büyük bir fırtınada
yıkılmış aydınlığıyla
iniyor hat
güvercin dönüyor
bir dal zeytinle
aşk bitmiyor bitmeden
tükenmemiş deniziyle
masahına dönüyor Kadirga

bir türkü
Meyve bile dalına güvenir
Meyve kadar hükmüm yoğ imiş
bir dize
Denizim ben batık aşklarla dolu
bir fotoğraf
şirde görünmüyor
ve görünmeyen nice ayrıntı
kim bilir ne zaman kendini yazmaya başlamış
başka şiirlere taşmış
taşırılmış içindekileri
seyirdehlerinin kazalara uğradığı Kadirga
yeni dalgalarla yamıyor
yarıldığı denizi

gönderinden ithafını kazıdığı tarihi
gönderme yaptığı başka denizler yarattı kendine
kimi zaman başka şiirlerin gövdelerinde
denize açılarak sürdürdü, sürdürüyor kendini
duruyor yürekteki define, korsanlar yaşlandı
deniz zamansız
ne sen, ne ben, ne şu mai deniz
ne de melâli anlamayan diğerleri
senelerce, senelerce evveldi
senelerce senelerce evvel bir sonraki

1988 - 1992

YEDİ DALGA

denizin kömürü
suyun kandili
ayın uykusu
bakışlarımızdaki şaşkın buluşma
hem ölüme çok yakın
hem dünyanın yanı başında
köpürmüş ağaçlarla yan yana
salkımların kanıyla yan yana
karanlığın bıçaklarıyla yan yana
dönüp geçiyoruz kendi üstümüzden
yedi dalga olarak
sonra dönüp ardımıza bakıyoruz
bir yedi dalga daha
kömürün kandil uykusu
köpürmüş salkımların karanlığı
değişmiyor yaşamın tutkusu ölümün ortasında

27 Mayıs 1992

KALYON ve KÖPÜKLER

denizin koyu simgeleri
taşınır en eski kalıplarlarla
bir yüzyıldan diğerine
alını okunmayan denizin üstünde
yağmurun krater yazısı
bazen geçmişe bazen geleceğe
dönüşen köpükler
gözlerdeki kör simge
kehanet
ölüme benzeyen bir şey var her derinlikte
bazen kalyon bazen köpükler
başka bir çağda kimsenin bilmediği
simgelere gömülü define

Mayıs 1992

KAMÇILAR

üç zamanlı denize batıyor kadirga
üç zamanlı denizden çıkıyor kadirga
vuruyor bir teki başka
sahilde kalmış ayak izlerin
vuruyor başka sahile
aylak tanrıların uyuduğu
ay söndürüyor kendini derinde
değiş tokuş düşleri
sakal karasında gece gümüşü inci
kenevirler kamçılar içinde
benim sevgilim
kenevirler kamçılar içinde
bir define haritasının kaybolan parçası
bende çıktı
ötekiler üç zamanlı
kamçılar içinde

Haziran 1992

III

YAZ SONU ŞİİRLERİ

GEÇİYORDUM UĞRADIM

Geçiyordum uğradım
boynuz boruların uğultusundaki bulanık zamanlara
belki bir gömüde birkaç eski eşyanın ısıltısı
vurur şimdiye. merdiven altında unutulmuş bir zaman
ya da eski yüzümle karşılaşmak
girişteki aynada
dinmiş uzaktaki nehrin gürültüsü
ağaçlar yer değiştirmiş
çekmiş, küçülmüş onca hayal
oyun ve atlıkarınca sığdırdığım kurak peyzaj
Doğduğum ev artık yavrusunu tanımayan
bir hayvan gibi bakıyor uzaklara

Toz yalnızca toz Zaman
geçiyor içimizden
adılını mırıldana mırıldana

elim çoktan düşmüş kalbimin üzerinden
gözlerim yabancı hatırladıklarına
üzeri tırnak izleriyle kaplı bakır çanın
dağıtacağı hiçbir sis kalmamış oysa
ne burada ne hayatımda
dibi görünen bir sarnıcın çığ kuraklığıyla
bakıyor gözlerim anlamından çıplak kalmış dünyaya
Neden dönüşler loş zamanlara saklanır
Neden kimse yola çıktığı gibi dönmez geriye
Zaman nerde adılın?
Kimbilir kaç yüz
kulaç derininde kalmış yüzüm
Şimdi ezberini unutmuş kapalı bir ırmak gibi
önümde bomboş akan bu aynanın
Zaman nerde adılın
Beni de mırıldansın

Haziran 1991, Ludwigshafen

ÖĞLE SAATI

Dökülen yemişlerin sessizliği
Güz aydınlığı
Uzakta bir çıkıkrık öğleyi böler ikiye
Renkler kendini dener otla, kabukla, bulutla
değiştirir gömieğini arklardan gelen sular
uykusu yarım kalmış تنها kuyularda
eteklerinde ufkun çizgisi
geçen yıldan bu yana ne kadar uzadığını
ölçer kır
birbirlerinin gölgesinde uzayıp büyüyen
ağaçların dinginiği çepeçevre kuşatır öğle saatini
su uyur, yelkovan durur
çocukluğumda yağan oir karın adı olur ansızın
ansızın bir kuş sürüsü gürültüsünü çizer güze
Dünyanın almadığı saatlerdir
Hiçbir şey benzemez başka bir şeye
Kimse kimseye bir şey yapamaz sanki
İyilik de kötülük de masumdur her şeyden
Belki yalnızca yüzümüze doğru ağır ağır açılan
uyku sonrası bir bakış
iyi gelir bize
Belki o zaman.

suyunu değiştiren kuyu gibi herkes uykudayken
uğuitusunu çok uzaklara götürmüş
kahverengide karar kılan uyku sonrası bir bakış
durdurur yağın karı
bir öğle saatinde yaz bitmeden

Haziran 1991, Ludwigshafen

VAZODA TOZLU GÜLLER

yanılmayan iki el
kapandı birbirinin üzerine
gözleri sisli kır, ad kavmi
kırık mühürler
yılların derin kalıntısından
bağışlamasız bir duruş seçti kendine
sanki artık hiçbir şey kımıldatamaz
içinde küllenen o beyaz pişmanlığı
her şeyi sessizliğiyle bütünleyerek
geçiyor kullanmadığı günlerin içinden
başka ellerin kurduğu bütün saatleri
bırakmış tozlu ayrıntıların zulmüne
akşamsefaları gibi dalgındı geçen yaz sonu
onu görmeye gittiğimde
benden öteye bakıyordu benden çoktan geçmiş bakışları
bir tek yağmurun sesiyle tanıdık
bir şeyler geçiyordu yüzünden bir ölünün anısı
kadar belirsiz bir aydınlık
nasıl birikmiş içinde bunca süzölmüş acı,
nasıl ulaşmış içindeki tedirgin erince
kopkoyu bir kötülüğe dönüşmüş onca hayal kırıklığı
kayıp kıtalar gibi baktık birbirimize.
Tamamen silinmiş aklımdan
eski fotoğraflarda bulduğumuz yer
Oraya nereden gidilir şimdi?
Oysa karşımda oturuyor
O opal lambanın gölgesinde
iyi eğitilmiş kötülüğün bütün incelikleriyle
Bir de vazoda tozlu güller...

Haziran 1991, Ludwigshafen

SANDIK ODASI

gün ışığıyla yıkanmış küşkün bir yıldız
gibi akıp geçtin
sessizliğimizin üstünden
oyalanacak bir şey bile bırakmadın
tozlanmış, dalgın bakışlarımızı
ne zaman, nerede bir şey yitirsek
burada bulacağımızı sanırdık
bu sandık odasında
mümkünmüş gibi
balkonda unuttuğumuz nice yazlardan sonra...

Ludwigshafen - İstanbul, 1991

DALGIN ÇALGILAR

...dalgın çalgılar gibi duran akşamüzzerleri...

...incir kokan gece sokağı...

...sonra yüzündeki sabahın ilk ışıkları...

yağmurlara çıkamazdın

günler gölgelenirdi kendiliğinden

sonra günler üst üste

üst üste düşerdi yeniden

bütün gün güz bahçelerine uğradım

gözlerinde sarmaşık, ıtır, su zambakları

ellerine karacalar inerdi

güneş yanığı perdelerde

eteklerine kuşların konduğu sedir

pamuk akı örtüler

suyu hiç eksilmeyen sürahinin ışığı

asılı kalırdı zaman

ölümsüz sanırdık kendimizi

kızılı erken düşen ikindilerde

bir daha hiç dağılmadı karanlığım

Kalktım gittim ağarmış örtülerin altındaki zamandan
Uzakları denedim. Uzaklıkları ölçtüm kendimle
dudaklarım yakamozlar gibi şaşırdı
o uzak çalgıların eşliğinde
belleğin zalim uçurumları
her gittiğim haritada yerini alırdı
patlamış serin güller olurdu, ıslak badem, tuz
arasaydılar büyümemiş bir sevinci bulurlardı belki
çok yoklanmış yüreğimin bir yerinde
uzun bir yolculuk gibi yaşadıkları

kısacık sokaklardan vazgeçselerdi

ben oradayken
Belki de hâlâ orada olurdum ben
Kendime yazdığım hayatları
ayıklamakla geçmezdi ömrümün
yaprak zamanı
bir ben söyledim kuytu akşamlarda
dalgın çalgıların unuttuğu şarkıları

Sürgüne açık kapıların eşliğinde
çok oyalanmamalı insan
mevsimler kullanıldıkları yerde kalmalı
varlığı kendinden taşan yaz hayvanlarıydık bu bahçede
anlamıştık dağılacağımızı
perdeler artık başka güneşleri saklayamazken
Bu sefer kalan eşyalarımı da topladım
yeni yollara çıkılamazmış sanki
durup geçmiş bir kavşakla ödeşmeden
Bir tek yanıma bu çalgıyı aldım.

Haziran, Kasım 1991, Ludwigshafen

YAZ SONU

yaz inceliyor, güz
bizse hiç büyümeyen rus bebekleri
bir düşte karşılaşmıştık, bir düşte kaybolduk
hadi birimiz uyandırısın artık ötekini
birbirinin karanlığına kapatılmış
birbirinin içinde tipiye tutulan
her kozaya ayrı biçilen uzun kışlardan
hadi birimiz uyandırısın artık ötekini
ilkgençliğin yazıları bitti. Şimdi bırakılmış çiftlikler
yağmurlarla boşalmış leylek yuvaları
elimizde sorular, gün yeniden dağıtıyor
kalanlar için yazılanları
yaz sonu yaz sonu yaz sonu
Biliyorum
yine haziran yine temmuz yine ağustos

Haziran 1991, Ludwigshafen

YAZ BİTTİ

yazın bittiği her yerde söylenir
söylenmeyen şeyler kalır geriye

ve sonra hiçbir şey olmamış gibi
ağır, usul bir hazırlık başlar
uykuya benzer yeni bir mevsime

orda burda, ev içlerinde, kır kahvelerinde, deniz kenarlarında
incelen yazın akşam esintilerinde
zaman usulca sıyrılır aramızdan
ta içimizde duyarız gelecek günlerin geçmişini
başka ne gelir elimizden
büyük bir uzaklığa gülümseyerek
geçiştiririz
ıskaladığımız şeyleri

yatıştırıcı rüzgârlar
dışavurur içimizdeki lodosu, poyrazı, günbatımlarını
saklar bizi
gözlerimizdeki hüzne "dinginlik" adını verir
"seni iyi gördüm," diyenler
biz de iyi hissederiz kendimizi
elimizden başka ne gelir ki

köşe başları, akşamüstleri, kokular
tozar gider zamanın boşluğunda
karışır anların kuytu belleğine
belki sonraları bir gün
hatırlanır aynı kederle
yazın bittiği her yerde söylenir
söyleyenler inanır bir şeylerin sahiden bittiğine
yaz biter
eskir geceler, serin, hüzünlü
yeni mevsime hazırlık: ömrün teyel yerleri
bir yanı telaş, bir yanı ürperten yaz sonu ikindileri
çıkartır sizi dalgın derinliğinizden
yaşadığınızı duyarsanız teninizde
bir zamanlar okumuş olduğunuz kitapları özlersiniz
sıcak odaları, beyaz, temiz yastıkları
ahşap pancurları
yaz bitti
bitmeyen şeyler kaldı geride

yaz bitti
yaz bitti
yüksek sesle söylüyorum bunu kendime
her yerde söylendiği gibi
yaz bitti
yaz bitti
hiçbir şey hiçbir şey
hiçbir şey
yalnızca üşüyorum şimdi

1986 - 1992

Bu kitapta yer alan

Yalnız Bir Opera, ŞİİR ATİ, Kitap: 4'te (Aralık 1987) ;
Kadırga'nın ilk iki bölümü, GÖSTERİ 100. Sayı Özel Eki'nde
(Mayıs 1989) ; *Yaz Sonu Şiirleri*, ARGOS, Sayı: 44'te
(Nisan 1992) ; *Yaz Bitti*, ADAM SANAT, Sayı: 45'te
(Ağustos 1989) yayımlanmıştır.